

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 23.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1077** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка счл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) .

Образувано е по жалба на М. Н. Я., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. М. С., срещу разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ, с което е отказано на жалбоподателката изплащане на гарантирано вземане.

С жалбата се иска отмяна на оспореното разпореждане поради противоречие с материалния закон и нарушение на чл.9 и чл.35 от АПК при събирането на доказателства, относими към разрешаването на въпроса по същество. Твърди се, че по заявлението са представени необходимите доказателства относно установяването на материалните предпоставки за упражняване на правото, а установяването и проверката на фактите, заявени пред органа, е от негова компетентност и негово задължение. Поддържа се, че отказът, мотивиран с непредставяне на информация, която органът следва да служебно да събере, е нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. Сочи се, че видно и от разпореждането жалбоподателката има гарантирано вземане, което не е платено. В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. С., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, като претендира и разноси по делото.

Ответникът – директорът на Фонд „Гарантиране на вземанията на работниците и

служителите“ при НОИ, представляван от процесуален представител юрк. В., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

М. Н. Я. е подала Заявление – декларация с вх. № 4502-21-2558/05.07.2019 г. за отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, във връзка с прекратеното ѝ трудово правоотношение с [фирма], считано от 05.07.2019г.

По така подаденото заявление е издадено от директора на ФГВРС оспореното разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г., с което е отказано изплащането на претендираното гарантирано вземане със следните мотиви:

С Решение № 931 от 16.05.2019г. на Софийски градски съд, вписано в ТРПЮЛНЦ на 16.05.2019г., е открито производство по несъстоятелност на [фирма].

При извършена от контролните органи на ТП на НОИ проверка съгласно Заповед № ЗГ-5-21-00772463/23.06.2020г., е издаден Констативен протокол № КГ-5-21-00773380/24.06.2020г., според който няма лица, за които възниква право на гарантирани вземания, тъй като всички трудови възнаграждения и обезщетения, дължими от работодателя по Кодекса на труда, които са били начислени към датата на вписване на решение № 931 от 16.05.2019г. на СГС, са изплатени.

Административният орган е посочил, че М. Н. Я. не е представила справка за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и други нормативни актове, както и други документи и доказателства в подкрепа на претенцията ѝ за изплащане на гарантирано вземане, поради което е приел, че по отношение на М. Н. Я. не са налице начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, гарантирани от ЗГВРСНР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. По същество, тя е неоснователна.

Гарантирани вземания на работниците и служителите по смисъла на ЗГВРСНР са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт – чл. 3 ЗГВРСНР.

Съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда. В случая оспореното разпореждане е издадено от В. Б., която, видно от приложената по делото Заповед № 2/16.06.2020г., е назначена на длъжността директор на ФГВРС, следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган. Разпореждането е издадено в писмена форма, съдържа изискуемите специални реквизити по чл. 10, ал. 3 от Наредбата, като не се констатира пороци във формата, нито допуснати съществени процесуални нарушения.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е нормативно уредена в Глава четвърта на ЗГВРСНР, а редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с наредба на Министерския съвет (чл. 29 ЗГВРСНР) - Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР,

Наредбата).

Съгласно чл.5 от Наредбата, в едномесечен срок от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър контролните органи на НОИ извършват проверка по реда на Инstrukция № 1 от 3 април 2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт (обн., ДВ, бр. 28 от 2015 г.; изм., бр. 31 от 2017 г.) при работодателя по изготвените справки и съставят констативен протокол в 3 екземпляра - един за работодателя и два за ТП на НОИ. Към констативния протокол се прилагат изготвените от работодателя справки за ТП на НОИ, копие от съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност и документи, удостоверяващи упражняването на дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно на свръхзадължеността. Чл.9 от Наредбата предвижда, че ТП на НОИ разглежда подаденото заявление-декларация и приложените към него документи, като ги съпоставя с данните от констативния протокол, от Регистъра на осигурените лица и от Регистър "Трудови договори".

В случая административният орган е приложил реда по Глава трета от Наредбата, като се е позовал на резултатите от съставения съгласно чл.5 констативен протокол. След като контролните органи на НОИ са установили, че всички трудови възнаграждения и обезщетения, дължими от работодателя, са изплатени, а в заявлението си жалбоподателката не е посочила данни и не е представила справка или други документи и доказателства за наличието на дължими, но неизплатени възнаграждения или обезщетения, то административният орган законосъобразно е основал изводите си въз основа на констатациите в протокола. Неоснователни са оплакванията в жалбата, че административният орган е нарушил принципа на служебното начало /чл.9/ и се е произнесъл при неустановена фактическа обстановка, т.е. в нарушение на чл.35 от АПК. При липсата на данни за съществуването на факти и обстоятелства, които са различни от тези, които са констатирани при проверката по чл.5 от НОИ, административният орган не е имал задължение да събира нови доказателства, респективно не е имал основание да приеме друга фактическа обстановка. В настоящото производство също не се установиха данни, че в полза на жалбоподателката е имало начислени и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя.

Съгласно чл.22, ал.1 от ЗГВРСНР, гарантираните вземания на работниците и служителите са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Директорът на фонда отказва изплащането на гарантираното вземане, когато не са налице условията по този закон / чл.26, ал.3 от ЗГВРСНР/. Доколкото в случая нито в административното, нито в съдебното производство се установи наличието през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано съдебното решение за несъстоятелността, на начислени, но неизплатени в полза на жалбоподателката трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя, правилно и в съответствие с материалния закон директорът на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ се е произнесъл с отрицателен акт по подаденото заявление за изплащане на гарантирано вземане.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да се бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 100 лв. на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Я. срещу разпореждане № 4506-40-120/16.12.2020г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ.

ОСЪЖДА М. Н. Я. да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: